reste Benævnelse, og det var kun over for fremmede, at hun endnu var Fru Victoria Benedictson. Det Navn betegnede for hende Spidsborgerligheden og Smaaligheden, Ernst Ahlgren derimod var Friheden, den vide, aandelige Synskreds, Digterkaldet.

1883 vendte hun tilbage til Hørby efter Sygdommen, men med en i flere Henseender knækket Helbred og bunden til Krykkerne, som hun kun i de sidste Aar til Tider kunde undvære.

Hun havde nu samlet hele sin Kraft til en Opgjørelse med Hensyn til sin personlige Stilling i Hjemmet. Hun krævede fuld Frihed til at leve som fraskilt Hustru, med en selvstændig Virksomhed, men ogsaa med Pligt til selv at bestride alle umiddelbare Udgifter.

Offentlig Skilsmisse ønskede hun ikke af flere Grunde, især for Børnenes Skyld, og man lod det altsaa bero ved denne private Overenskomst.

* * *

I Maj 1881 havde Hørby faaet en ny Sognepræst, der, som saa mangen anden Troens Mand i disse Tider, saa Fornægtelsen personliggjort i sit eget Kjød og Blod.

At Pastor Lundegårds næstældste Søn, Axel, maatte blive Landsbyens „grimme Ælling", var af ovennævnte Grund ganske naturligt, og til Ernst Ahlgrens Sygeseng trængte der Rygter om den unge Student, som var saa hensynsløs mod al Landsbysæd, saa oprørsk mod alle hævdvundne Anskuelser, ligesom han paa sin Side hørte tale om den syge Postmesterfrue, hvis litterære Interesser ingen paa den Tid endnu talte om, skjønt nok om hendes Malning. Noget personligt Bekjendtskab indledes egentlig ikke førend i Foraaret 1884, da Axel Lundegård (som efter et Brud med sin Fader søgte at slaa sig igjennem paa egen Haand i Stockholm ved litterært Arbejde) fik et Brev fra Ernst Ahlgren, som begyndte med Ordet: Kammerat! og i hvilket hun udtaler sin Interesse for hans Stræben, som hun kunde have Deltagelse for efter „i otte Aar under 5 forskjellige Mærker i fem forskjellige Blade" at have kæmpet mod samme litterære Gjenvordigheder, og hun fortsætter:

„Jeg véd, at vore Meninger i mange Henseender ere ens, og at vi begge, i det mindste til Dels, komme til at kæmpe for samme Sag; thi De er jo „én af vore" — det forkætrede „unge Sverrig". Men selv om